

Mål C-352/23 [Changu]¹**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

7 juni 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

29 maj 2023

Klagande:

LF

Motpart:

Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Saken i det nationella målet

Målet vid den nationella domstolen inleddes genom att en tredjelandsmedborgare överklagade ett beslut att avslå hans ansökan om internationellt skydd avslogs och neka honom flyktingstatus och humanitär status (subsidiärt skydd).

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande har framställts enligt artikel 267 andra stycket FEUF och rör tolkningen av skäl 15, artikel 2 h och artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (nedan kallat direktiv 2011/95), av skäl 12 och artikel 14.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16

¹ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (nedan kallat direktiv 2008/115), samt av artiklarna 1, 4 och 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan). I begäran om förhandsavgörande ställs frågan huruvida den bulgariska lagstiftningen som endast föreskriver en möjlighet att bevilja en utlänning humanitär status (vilken i bulgarisk rätt motsvarar subsidiärt skydd i den mening som avses i direktiv 2011/95) om ”andra humanitära skäl” föreligger, men inte på den grunden att utlänningen löper en verklig risk för att lida allvarlig skada, är förenlig med ovannämnda bestämmelser. Den hänskjutande domstolen vill i synnerhet få klarhet i huruvida den långa tid som utlänningen vistats i Bulgarien, närmare bestämt cirka 27 år, utgör ”humanitära skäl” som motiverar att han beviljas humanitär status (subsidiärt skydd) om man tar hänsyn till att han vistas illegalt i landet, att inga identitetshandlingar utfärdats för honom och att han under större delen av sin vistelse inte haft tillräckliga medel för att tillgodose sina mest grundläggande behov – äta, sköta sin personliga hygien och ha tak över huvudet. I sammanhanget uppkommer även frågan huruvida de nationella myndigheternas underlåtenhet att agera för att reglera utlänningens status på Bulgariens territorium i enlighet med gällande nationell lagstiftning under en så lång tidsperiod strider mot ovannämnda bestämmelser i stadgan.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

1. Ska skäl 15, artikel 2 h och artikel 3 i 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet, tolkas på så sätt att de tillåter att en medlemsstat antar en bestämmelse som reglerar beviljande av internationellt skydd av ömmande eller humanitära skäl vilken, mot bakgrund av skäl 15 och artikel 2 h i direktiv 2011/95 (annan typ av skydd), inte har något samband med logiken eller andan i direktiv 2011/95, eller måste möjligheten att bevilja skydd av ”humanitära skäl” enligt nationell rätt även i ett sådant fall överensstämma med normerna för internationellt skydd i enlighet med artikel 3 i direktiv 2011/95?
2. Medför skäl 12 och artikel 14.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna jämförda med artiklarna 1 och 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna en tvingande skyldighet för en medlemsstat att utfärda en skriftlig bekräftelse till tredjelandsmedborgare som intygar att de vistas illegalt i landet men att det ännu inte finns någon möjlighet till återvändande?
3. Är det med avseende på ett nationellt regelverk i vilken den enda bestämmelsen som reglerar tredjelandsmedborgares status av ”humanitära skäl” återfinns i artikel 9.8 i Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (lag om asyl och

flyktingar, nedan kallad ZUB), förenligt med skäl 15, artikel 2 h och artikel 3 i direktiv 2011/95 att tolka nämnda nationella bestämmelse på ett sätt som inte har något samband med andan hos och skälen till direktiv 2011/95?

4. Innebär artiklarna 1, 4 och 7 i stadgan att det vid tillämpningen av direktiv 2011/95 är nödvändigt att pröva huruvida den omständigheten att en tredjelandsmedborgare vistats länge i en medlemsstat utan att ha sin status reglerad utgör en självständig grund för att bevilja internationellt skydd av ”tvingande humanitära skäl”?

5. Är det mot bakgrund av en medlemsstats positiva skyldighet att garantera efterlevnaden av artiklarna 1 och 4 i stadgan tillåtet att göra en extensiv tolkning av den nationella bestämmelsen i artikel 9.8 ZUB, som går utöver logiken och normerna för internationellt skydd enligt direktiv 2011/95, och innebär denna skyldighet att det är nödvändigt att göra en tolkning som endast avser respekten för de absoluta rättigheter som stadfästs i artiklarna 1 och 4 i stadgan?

6. Kan beslutet att inte bevilja skydd enligt artikel 9.8 ZUB för en tredjelandsmedborgare som befinner sig i en sådan situation som klaganden innebära att medlemsstaten inte uppfyller sina skyldigheter enligt artiklarna 1, 4 och 7 i stadgan?

Internationell rätt

Konvention angående flyktingars rättsliga ställning, antagen i Genève den 28 juli 1951, antagen av de befullmäktigade ombuden vid Förenta nationernas konferens om flyktingars och statslösa personers rättsliga ställning (nedan kallad Genèvekonventionen)

Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen): artiklarna 1, 3 och 8.1

Anförda unionsbestämmelser och anförd praxis från EU-domstolen

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artiklarna 1, 4, 7 och 19.2

Direktiv 2011/95: skäl 15, artikel 2 h och artikel 3

Direktiv 2008/115: skäl 12, artikel 6.4, artikel 8 och artikel 14

Den hänskjutande domstolen hänvisar till praxis från EU-domstolen i följande hänseenden: begreppet ”tvingande humanitära skäl” – dom av den 18 december 2014, M’Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452, punkterna 39 och 40); fristerna för avlägsnande av en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i landet – EU-domstolens dom av den 20. Oktober 2022, Centre public d'action sociale de Liège

(Återkallelse eller uppskov med verkställigheten av ett beslut om återvändande) (C-825/21, EU:C:2022:810, punkt 50); förbud mot att tredjelandsmedborgare ges en intermediär status – dom av den 3 juni 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432); likgiltighet hos myndigheterna i en medlemsstat som får till följd att en person befinner sig i en situation av extremt materiellt armod som är oförenlig med mänsklig värdighet – dom av den 19 mars 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, punkt 92).

Anförda nationella bestämmelser

Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (lag om asyl och flyktingar, nedan kallad ZUB): artikel 1, artikel 8.1, artikel 9.1 och 9.8, artikel 29, artikel 40.1 och 40.3, artikel 76a och artikel 76c

Zakon za chuzhdentsite v Republika Bulgaria (lag om utlänningar i Republiken Bulgarien, nedan kallad ZChRB): artikel 9e, artikel 9h.1 och 9h.4, artikel 10.2, artikel 14.1 och 14.5 punkt 1, artikel 22.1, artikel 27, artikel 28 och artikel 44b, [1 §] punkt 16 i Dopolnitelni razporedbi (tilläggsbestämmelser) till denna lag

Pravilnik za prilozhenie na Zakona za chuzhdentsite v Republika Bulgaria (genomförandeförordning till ZChRB): artiklarna 3 och 11

Zakon za bulgarskite lichni dokumenti (lag om bulgariska identitetshandlingar): artikel 14.1, artikel 55.1 och 3, artikel 57

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Klaganden, LF, är tanzanisk medborgare. Han lämnade sitt ursprungsland illegalt och reste in i Bulgarien år 1996. Därefter har LF vid flera tillfällen försökt få en reguljär status i Bulgarien genom att åren 1997, 2004, 2006, 2007, 2008, 2009 (två ansökningar om skydd), 2012, 2014, 2017 och 2021 sammanlagt inge elva ansökningar om internationellt skydd efter varandra. Ansökningarna avslogs i huvudsak med motiveringen att det inte förelåg skäl för att bevilja flyktingstatus eller humanitär status (subsidiärt skydd).
- 2 LF har inga identitetshandlingar och kan således varken arbeta eller betala för mat eller bostad. Han har genom flera lagkraftvunna domar dömts för förvärv och innehav av narkotika. LF har gjort gällande att han vid flera tillfällen gripits av polisen och att han suttit tre år i fängelse och även under en tid hållits i förvar i en sluten mottagningsanläggning för asylsökande vid Darzhavna agentsia za bezhantsite (statliga flyktingmyndigheten, nedan kallad DAB). LF har vid flera tillfällen varit föremål för administrativa tvångsåtgärder enligt ZChRB för avlägsnande och återvändande till ursprungslandet. Ingen av dessa åtgärder har verkställts.

- 3 Målet vid den nationella domstolen inleddes i samband med att LF ingav den elfte ansökan om internationellt skydd den 13 april 2021. I ansökan har LF gjort gällande att det inte finns någon tanzanisk ambassad i Bulgarien och att han för att få ett tanzaniskt pass måste bege sig till den närmaste ambassaden som landet har, vilken emellertid ligger i Berlin. Han har inte tillräckliga medel för att resa dit och en så lång resa kan dessutom vara livshotande till följd av hans försämrade hälsotillstånd. LF angav att han inte kan få vård i sitt ursprungsland till följd av bristen på tillgång till medicinsk behandling. Han har dessutom gjort gällande att han tillbringat hälften av sitt medvetna liv i Bulgarien, att han integrerats i det Bulgariska samhället och att han även behärskar det bulgariska språket.
- 4 Genom beslut av den 29 april 2021 fastslog den behöriga myndigheten, DAB, att ansökan inte kunde tas upp till prövning. DAB konstaterade att bestämmelserna i ZUB inte är tillämpliga i förevarande fall och att LF ska återsändas till sitt ursprungsland enligt förfarandet i ZChRB av Direksia "Migratsia" kam Ministerstvo na vatreshnite raboti (migrationsavdelningen vid inrikesministeriet) eller av Internationella migrationsorganisationen.
- 5 Nämnda beslut upphävdes genom Administrativen sad Sofia-grads (Förvaltningsdomstolen i Sofia) dom av den 25 november 2021. I domen fastslogs att principen om non-refoulement är tillämplig på LF om man tar hänsyn till hans påstående att långa resor skulle vara direkt livshotande till följd av hans försämrade hälsotillstånd. Överträdelsen av denna princip utgör skäl för att bevilja humanitär status, vilket även innebär att hans ansökan om skydd kan tas upp till prövning.
- 6 Inom ramen för förvaltningsförfarandet som genomfördes därefter antog motparten, Zamestnik-predsedatel na DAB (biträdande direktören vid DAB), den 10 augusti 2022 det beslut som överklagats till den hänskjutande domstolen. Genom nämnda beslut avtog biträdande direktören vid DAB LF:s ansökan om flyktingstatus och eller humanitär status, eftersom LF inte visat att det föreligger en välgrundad fruktan för förföljelse eller att han löper en verklig risk för att lida allvarlig skada. Biträdande direktören vid DAB fann att de personliga skäl som angetts med avseende på LF:s integration i det bulgariska samhället inte utgör skäl för att bevilja humanitär status och att den nivå av integration som LF gjort gällande motsägs av de lagakraftvunna fällande domarna mot honom.

Parternas huvudargument

- 7 LF har gjort gällande att ZChRB inte ska tillämpas på honom och att den enda möjligheten som finns för att reglera hans status är enligt artikel 9.8 ZUB, enligt vilken "humanitär status även kan beviljas av andra humanitära skäl". Han bor i Bulgarien sedan snart 27 år och har en rätt till respekt för privatlivet, mänsklig värdighet och de grundläggande rättigheter som stadfästs i stadgan. Det rättsliga vakuum i vilket han befinner sig utgör en omänsklig och förnedrande behandling som strider mot artikel 3 i Europakonventionen.

- 8 Den biträdande direktören vid DAB har gjort gällande att talan inte kan tas upp till prövning, eftersom det inte uppdragats några omständigheter som utgör skäl för att bevilja flyktingstatus enligt artikel 8.1 ZUB – det föreligger nämligen inte någon ”välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, politisk åskådning eller tillhörighet till en viss samhällsgrupp” – eller skäl för att bevilja humanitär status (subsidiärt skydd) enligt artikel 9.1 ZUB – det finns nämligen inte några omständigheter som tyder på att det finns en ”verklig risk för att lida allvarlig skada som dödsstraff eller avrättning, eller tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, eller allvarligt och personligt hot mot en civilpersons liv eller lem på grund av urskillningslöst våld i situationer av internationell eller intern väpnad konflikt”. Den biträdande direktören vid DAB anser att LF:s rättsliga ställning ska regleras enligt ZChRB.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 9 Den hänskjutande domstolen anser att de faktiska omständigheterna i målet som rör LF innebär att det varken föreligger någon ”välgrundad fruktan för förföljelse” eller ”verklig risk för att lida allvarlig skada”. Den hänskjutande domstolen anser att det beror på att frågan om vilka åtgärder de behöriga nationella myndigheterna ska vidta avseende LF inte uppkommer i samband med förföljelse eller en verklig risk för att lida allvarlig skada vid ett eventuellt återvändande till ursprungslandet, utan i samband med LF:s speciella situation i Bulgarien.
- 10 När det gäller möjligheten att bevilja uppehållstillstånd av humanitära skäl har den hänskjutande domstolen anført att den nationella lagstiftningen och i synnerhet ZChRB inte innehåller någon sådan möjlighet, i motsats till artikel 6.4 i direktiv 2008/115, enligt vilken “[m]edlemsstaterna ... när som helst, av ömmande skäl eller av humanitära eller andra skäl, [får] bevilja ett självständigt uppehållstillstånd eller någon annan form av tillstånd som ger rätt att stanna i landet till en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på deras territorium”. Den hänskjutande domstolen anser emellertid att unionens rättsordning inte föreskriver någon skyldighet för medlemsstaterna att bevilja en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på deras territorium uppehållstillstånd endast av humanitära skäl. Det står endast medlemsstaterna fritt att införa en sådan möjlighet.
- 11 Efter att LF under en mycket lång tidsperiod ingett ansökningar om internationellt skydd för att beviljas asyl eller humanitär status (subsidiärt skydd), har han nu i målet vid den hänskjutande domstolen ansökt om humanitär status enligt artikel 9.8 ZUB av humanitära skäl, vilka utgörs av att han vistas i Bulgarien sedan lång tid utan att inneha identitetshandlingar och att han under större delen av denna tid saknat medel för att äta och ha tak över huvudet. Den hänskjutande domstolen anser att den enda möjligheten att, med hänsyn till situationen som LF befinner sig i, reglera hans status enligt bulgarisk rätt är att tillämpa nämnda artikel 9.8 ZUB på så sätt att LF beviljas humanitär status (subsidiärt skydd) av humanitära skäl.

- 12 Den hänskjutande domstolen är emellertid inte säker på huruvida artikel 9.8 ZUB är förenlig med direktiv 2011/95 och i synnerhet med skäl 15 och artikel 2 h och artikel 3 i nämnda direktiv. Enligt skäl 15 i direktivet faller "[d]e tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som tillåts stanna inom medlemsstaternas territorier av skäl som inte hänför sig till ett behov av internationellt skydd utan efter en skönsmässig bedömning av ömmande eller humanitära skäl, ... utanför tillämpningsområdet för detta direktiv". Den hänskjutande domstolen anser att det framgår av definitionen av begreppet ansökan om internationellt skydd i artikel 2 h i samma direktiv att unionsrätten gör det möjligt för en tredjelandsmedborgare att "uttryckligen [ansöka] om en annan typ av skydd som ligger utanför detta direktivs tillämpningsområde och som kan omfattas av en separat ansökan".
- 13 Samtidigt föreskriver artikel 3 i direktiv 2011/95 att "[m]edlemsstaterna får införa eller behålla förmånligare bestämmelser för att fastställa vem som ska betraktas som flykting eller som en person som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för att fastställa innebörden av internationellt skydd, förutsatt att de är förenliga med detta direktiv".
- 14 Mot denna bakgrund har den hänskjutande domstolen ställt frågan huruvida ovannämnda bestämmelser i direktiv 2011/95 tillåter en nationell bestämmelse som föreskriver en möjlighet att bevilja internationellt skydd av "ömmande eller humanitära skäl" (skäl 15 i nämnda direktiv) och inte på de grunder som anges i direktivet, eller om det omvänt förhåller sig så, att sådant beviljande av skydd, i enlighet med artikel 3 i direktiv 2011/95, måste vara förenligt med direktivet.
- 15 Den hänskjutande domstolen påpekar att det framgår av rättspraxis från Varhoven administrativen sad (Högsta förvaltningsdomstolen, nedan kallad VAS) att begreppet "andra humanitära skäl" i artikel 9.8 ZUB omfattar fall som skiljer sig från de som anges i punkt 1 i samma bestämmelse och i vilka utlännen löper en verklig risk, som är av samma intensitet, för att lida allvarlig skada med avseende på sin fysiska integritet, om vederbörande skulle återsändas till sitt ursprungsland.
- 16 I sin rättspraxis har VAS funnit att artikel 9.8 ZUB ger ett särskilt skydd som endast ska tillämpas i undantagsfall som har ett samband med utlännings situation i dennes ursprungsland och inte omfattar några ekonomiska, sociala eller ömmande skäl som endast är beroende av den skyddsökandes egen vilja. I flera avgöranden har VAS beviljat humanitär status enligt artikel 9.8 ZUB när bestämmelsen tillämpats av särskilda skäl, som exempelvis för att värna om underåriga barns bästa, eller med hänsyn till familjesammanhållning, skydd mot våld i hemmet, till följd av en humanitär kris i ursprungslandet, och så vidare.
- 17 Vad gäller en situation såsom den i det nationella målet, där en utlänning vistats illegalt i Bulgarien under en orimligt lång tid, framgår av nationell rättspraxis att denna omständighet inte utgör skäl för att bevilja flyktingstatus och humanitär status (subsidiärt skydd).

- 18 Den hänskjutande domstolen ställer sig dock frågan om den långa tid som utläningen vistats i Bulgarien utan identitetshandlingar och utan medel för att äta och ha tak över huvudet utgör en självständig grund för att bevilja internationellt skydd av ”tvingande humanitära skäl” i den mening som avses i punkt 39 i EU-domstolens dom av den 18 december 2014, M’Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452). I punkt 39 i nämnda dom konstaterade EU-domstolen att ”[d]et framgår ... av rättspraxis från Europadomstolen att ... [b]eslutet att utvisa en utläning som lider av en allvarlig fysisk eller psykisk sjukdom till ett land där möjligheterna att behandla sjukdomen är sämre än behandlingsmöjligheterna i den förstnämnda staten ... dock, i mycket speciella fall, när tvingande humanitära skäl talar mot ett sådant avlägsnande, [kan] aktualisera en fråga rörande artikel 3 i Europakonventionen (se bland annat Europadomstolen, dom av den 27 maj 2008 i målet N. mot Förenade kungariket, 42 §)”. I punkt 40 i nämnda dom fastslog EU-domstolen dock att det förhållandet att utläningen i ett sådant fall inte kan avlägsnas till ett land där det inte finns någon adekvat behandling ”inte [innebär] att denne medborgare ska tillåtas att vistas i en medlemsstat med stöd av ... [alternativt] skydd...”
- 19 Den hänskjutande domstolen anser att LF:s försämrade hälsotillstånd ska prövas i samband med principen om non-refoulement som stadfästs i artikel 33 i Genèvekonventionen och artikel 19.2 i stadgan och att ett möjligt åsidosättande av denna princip kan väcka frågor om tillämpningen av artikel 3 i Europakonventionen och artikel 4 i stadgan, enligt vilka omänsklig och förnedrande behandling är förbjuden.
- 20 Den hänskjutande domstolen citerar punkt 57 i domen av den 3 juni 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432), i vilken EU-domstolen konstaterade att ”det [skulle] strida mot både syftet med direktiv 2008/115 ... och lydelsen av artikel 6 i direktivet, att godta att en tredjelandsmedborgare som befinner sig i en medlemsstat utan vare sig uppehållsrätt eller uppehållstillstånd ... men mot vilken det inte finns något giltigt beslut om återvändande, ges en intermediär status”.
- 21 Dessutom hänvisar den hänskjutande domstolen till punkt 50 i EU-domstolens dom av den 20 oktober 2022, Centre public d'action sociale de Liège (Återkallelse eller uppskov med verkställigheten av ett beslut om återvändande) (C-825/21, EU:C:2022:810), enligt vilken ”den skyldighet som medlemsstaterna har enligt artikel 8 i [direktiv 2008/115], att i de fall som anges i punkt 1 i artikeln avlägsna [en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i en medlemsstat], ska fullgöras snarast möjligt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 december 2011, Achughabian, C- 329/11, EU:C:2011:807, punkt 45)”. Detta krav har inte uppfyllts med avseende på LF, då han vistats på Republiken Bulgariens territorium sedan hans inresa år 1996 fram tills idag, trots att han blivit föremål för flera administrativa tvångsåtgärder för återsändande till sitt ursprungsland.
- 22 Den hänskjutande domstolen har även hänvisat till domen av den 19 mars 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218), där EU-domstolen i punkt 92 nämner fallet när

”likgiltigheten hos myndigheterna i en medlemsstat får till följd att en person som är helt och hållet beroende av bistånd från det offentliga, oberoende av personens egen vilja och personliga val, befinner sig i en situation av extremt materiellt armod, vilket gör det omöjligt för vederbörande att tillgodose sina mest grundläggande behov, såsom att äta, tvätta sig och ha tak över huvudet, och vilket skadar vederbörandes fysiska eller mentala hälsa eller utsätter personen för en förnedring som är oförenlig med mänsklig värdighet (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 21 januari 2011, M.S.S. mot Belgien och Grekland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, punkterna 252–263)”.

- 23 I detta sammanhang anser den hänskjutande domstolen att frågan huruvida de nationella myndigheternas likgiltighet eller underlåtenhet att agera under en lång tid för att reglera en tredjelandsmedborgares status på Bulgariens territorium i enlighet med gällande nationell lagstiftning utgör en överträdelse av artiklarna 1, 4 och 7 i stadgan samt av artiklarna 3 och 8 i Europakonventionen.
- 24 Den hänskjutande domstolen anser att situationen i vilken LF befinner sig innebär ett åsidosättande av hans grundläggande rättigheter enligt artiklarna 1, 4 och 7 i stadgan, eftersom han utsätts för omänsklig och förnedrande behandling, hans mänskliga värdighet kränks och hans rätt till privatliv inte respekteras. I en situation som den i det nationella målet tillåter de ovannämnda bestämmelserna inte att en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i en medlemsstat och vars avlägsnande faktiskt skjutits upp till följd av att hans talan prövas, fråntas möjligheten att få sina grundläggande behov – mat, personlig hygien och tak över huvudet – uppfyllda.
- 25 Mot denna bakgrund anser den hänskjutande domstolen att artikel 9.8 ZUB ska ges en extensiv tolkning i förevarande mål genom att inte tillämpa den med beaktande av grunderna för subsidiärt skydd enligt direktiv 2011/95, utan istället tillämpa den med utgångspunkt i respekten för de grundläggande rättigheterna enligt stadgan.
- 26 Den hänskjutande domstolen har angett att det inte finns någon bestämmelse i den nationella lagstiftningen som ger en tredjelandsmedborgare som vistas olagligen i landet rätt att få en skriftlig bekräftelse av dennes situation enligt artikel 14.2 jämförd med skäl 12 i direktiv 2008/115. I fallet som ska prövas i det nationella målet är det inte fråga om att staten ”godtagit” LF:s irreguljära status genom att ha tillåtit hans långa olagliga vistelse på sitt territorium utan att utfärda en skriftlig bekräftelse av hans situation i enlighet med bestämmelserna i nämnda direktiv.